B. N. C.
FIRENZE
1146
14

1146.14

Digitized by Google

C 4 11ub-14

TIO

NICÆ

es in Concilio Tridentino,
lecta in prima ſeſſione.

ROMÆ

IN PLATEA PARIONIS:

M. D. XLVI.

Mux. 1146. 14

R[illegible] & [illegible] Ap[illegible]
rimus, hoc poſtuletur[illegible]
bus negocijs, quæ in hoc [illegible]
gloriam, & Eccleſiæ vtilitatem [illegible]
da, ſępius apud vos cohortandi, & com[illegible]
di cauſa verba faciamus, tum vero in [illegible]
ma ſeſſione, quę fælix (vt ſperamus) princi-
pium ipſi Concilio eſt datura, minime hoc à no-
bis prætermittendum duximus, eò vero libentius hoc officio fungimur, ꝙ cum vos vel hortamur, vt ea faciatis, quæ digna tanto conuentu ſint, vel a contrarijs dehortamur, nos metipſos etiam hortamur, ac dehortamur, qui in eadem quaſi naui vobiſcum ſumus, ijſdemq́; periculis, quibus vos, iiſdem tempeſtatibus ſubijcimur, nos met ipſos inquam excitamus ad vigilandum, ne vel in ſcopulos incidamus, qui plurimi proculdubio in hoc curſu ſeſe offerent, vel magnitudine negociorum tanquam fluctuum obrui nos negligentia noſtra patiamur: verum ſpe, & fide erecti eò nauigationem dirigamus, quò maxime portus ſalutis ad Dei gloriam in Chriſto Ieſu ſeſe oſtendet Igitur, vt ab eo incipiamus, de quo maxime in hoc principio admonendi omnes ſumus, vnuſquiſq; noſtrum ante oculos ſibi in primis proponere debet, quæ nam ſint, quę ab hoc ſacro Concilio expectētur; ex quo quiſq; facile intelliget, quantum ſibi oneris incumbat. Sunt vero ea (vt omnia ſummatim complectamur) quæ in bulla indictionis Concilij continentur, nempe hæreſum extirpatio, diſciplinæ eccleſiaſticæ, & morum reformatio, ac tandem pax externa totius Eccleſiæ. Hæc ergo ſunt, quæ nos curare, vel potius pro quibus aſſidue orare, vt Dei benignitate fiant, oportet, atq; illud eſt, de quo ante omnia in ipſo Concilij exordio omnes, & ſingulos, qui huc conuenimus, primum autem nos ipſos, qui in tam ſancto miniſterio præſidemus, admonendos duximus, ne vnquam cogitemus, vel per ſingulos, qui hic adſunt, vel per vniuerſum Concilium, etiam ſi omnes Paſtores ex vniuerſo terrarum orbe huc coirent, tantis malis, quibus nunc grex Chriſti eſt oppreſſus, prouideri poſſe. Si enim putamus hoc a nobis perfici poſſe, aut ab alio, q̃ ab ipſo Chriſto, quē Deus Pater vnicum nobis ſeruatorem, & Paſtorem dedit, cui etiam omnem poteſtatē dedit, erramus ſanè in fundamento omnium actionum noſtrarum, & diuinam iram magis prouocabimus. adiungimus enim ad ſuperiora mala quæ propterea nobis acciderunt, ꝙ ipſum fontem aquę viuę reliquimus, hoc alterum maximum peccatum, ꝙ noſtra vel prudentia, vel potentia iiſdem malis mederi velimus; vt merito de nobis di-

...um accuſans, dicit. Duo mala fe
& foderunt ſibi ciſternas non
...ia conſilia, quæ a noſtra pru
...in modo populos in pietate,
..., ſed quo magis his arti-
...q torrentes a nobis defluunt, & diſce-
...um experientia multis in locis ſatis nos docere poteſt, &
...tantum viam medendis his r... ilis relictam, ſi noſtra omnia
...agnoſcentes, & valere potius ad augenda, q̃ ad tollenda mala;
...u potentiam, quem dexteram ſuam Deus Pater appellat, ad Chriſti ſapien
...eſt ſapientia Patris, in omnibus nos, qui Patrum perſonam gerimus, fide,
,, & ipſe confugiamus, huius nos in omnibus miniſtros eſſe agnoſcamus. Hic vero quæ
,, ritur (inquit Apoſtolus) inter diſpenſatores, vt fidelis quis inueniatur? Hoc autem nunc nobis agendum eſt, vt miniſtros nos in omnibus idoneos præbeamus. Erimus ve
,, ro idonei, ſi nos ex nobis minime idoneos eſſe iudicauerimus. Quis enim (inquit idem
,, Apoſtolus) ad hæc idoneus? vt qui ne cogitare quidem aliquid ex nobis, quaſi ex no
,, bis, ſimus ſuffi[c]ientes. Verum hoc fateri non ſatis eſt nobis, hoc dicere potuit Apoſtolus, & per hanc portam ingredi ad obeundum munus ſuum, & in eo ſe miniſtrũ fidelem, ac idoneum oſtendere, qui ſimul dicere potuit, de miniſterio ſuo loquens.
,, Nihil mihi conſcius ſum. Nobis vero, qui ſi verum fateri volumus, aliter dicere non poſſumus, quin nobis conſcij ſimus in adminiſtrando munere nobis impoſito, in plurimis defeciſſe, & horum etiam malorum, ad quæ corrigenda vocamur, non minima ex parte cauſam extitiſſe non ſatis eſt hic fateri, ad tantum munus nos impares eſſe. Quid ergo nobis agendum, vt idonei hoc tempore Chriſti miniſtri in Eccleſia inſtauranda eſſe poſſimus? idem prorſus, quod Chriſtus ipſe Epiſcopus animarum noſtrarum fecit, cum venit ad fundandam, & firmãdam Eccleſiam ſuam. idem ſanè Patres faciendum erit nobis, quod ipſa ſapiẽtia Patris fecit, cum venit, vt multos filios in gloriam adduceret; id quod nobis item propoſitum nũc eſſe debet. Is enim cum oppreſſos peccatis omnes inueniſſet, omnia omnium peccata in ſeipſum tranſtulit, ſeq; vnum ante Deum pro omnibus reum, & nocentem conſtituit, ac pœnam nobis debitam ſuſtinuit, tanq̃ omnia flagitia, & omnia ſcelera, quæ nos commiſeramus, ipſe commiſiſſet, cum tamen ab omni labe peccati puriſſimus eſſet: quippe qui peccatum non fecit, neq; vnq̃ inuentus eſt dolus in ore eius. Quod vero Chriſtus pro immenſa ſua charitate erga Deum Patrem, & pro miſericordia erga noſtrum genus fecit; hoc nunc, vt ipſi faciamus, iuſtitia ipſa à nobis flagitat, vt omniũ horum malorum, quibus grex Chriſti eſt oppreſſus, nos Paſtores coram tribunali miſericordię Dei reos conſtituamus, atq; omnium peccata in nos ipſos non tam pie, q̃ iuſte transferentes; quia re vera horum malorum magna ex parte nos cauſa ſumus, diuinam miſericordiam per Ieſum Chriſtum imploremus. Quod vero dicimus, nos paſtores his malis, quibus Eccleſia eſt oppreſſa, cauſam dediſſe, ſi quis hoc acrius, & magis per exagge

rationem quandam verborum,
rientia, quæ mentiri non poteſt,
la, quibus Eccleſia opprimit
rare valeat? quæ ſimul cum
vſq; ad cœlum clamat.
rum illis limitibus, quibus hoc Concilium,
tum, ea circumſcripſit. Sunt vero illa tria, quę ſupra com
ſam morum diſciplinam, & inteſtinum, atq; externum bell
cõſideremus, cum iam multis annis Eccleſia his calamitatibus
originem habuerunt, num illis nos quodam modo principium, num
mus? Primum vero examinemus initium hæreſum, quæ hac noſtra ętate p
lularunt, quibus ſi negare volumus nos principium dediſſe, quia nullius hære ipſ
auctores fuimus, tamen cum peruerſæ de fide ſententię, tanquam vepres quędam ſint & ſpinę, quę in agro Domini, qui nobis colendus cõmendatus eſt ortæ ſunt, & ſi illę quidem ſua ſponte, vt ſolent aliquando vitioſæ herbę pullularunt, tamen qui non coluit quẽ, debuit agrũ, qui non ſeminauit, qui pullulantes per ſe non ſtatim curam adhibuit, vt extirparet, non minus quidẽ principium illis dediſſe dicendus eſt, q̃ ſi ipſas ſeminauerit, præſertim cũ hæc omnia a negligentia agricolę ortum ducant, & incrementũ habeant. Hic ergo ſe ipſos excutiant, qui ſunt agricolæ in agro Domini conſcientiã ſuam interrogent quo modo in eo colendo, quo modo in ſeminando ſe geſſerint, quod qui fecerint his præſertum tẽporibus, quibus pauciſſimi agro Domini colendo incũbunt, non multum credimus dubitabunt, num ad ipſos pullulantium paſſim in Eccleſia hæreſum culpa pertineat. Hæc vero monendi tantũ cauſa dicta ſatis ſint de his, quæ ad primũ caput pertinent. Veniamus ad ſecundum, quod lapſam morum diſciplinã & abuſus (vt vocant) complectitur. Hic vero nihil attinet diu inueſtigare, qui nam tantorũ malorum auctores fuerint, cum præter nos ipſos ne nominare quidẽ vllum alium actorem poſſimus; Quare ad tertium accedamus, quod impedimenta pacis Eccleſiæ in ſe continet; qualia ſunt arma, vel domeſtica, vel externa; hæc enim iampridẽ pacem Eccleſiæ perturbarunt, & adhuc perturbant, de quibus hoc tantũ dicimus, ſi (quod Deus ipſe certiſſimis ſignis oſtendit) hæc arma flagella eius ſunt, quibus nos affligit, quia duorũ priorum capitum rei ſumus, in quibus nos excuſari non poſſumus, etiã horum armorum pręcipuam nos cauſam eſſe, negare non poſſumus. Eiuſmodi vero flagella Deũ ob eam cauſam immittere cenſemus, vt nos peccantes caſtiget, & peccata ipſa, quibus Maieſtatẽ eius maxime offendimus, nobis ante oculos ponat. Hic vero quiſquis aliquando animaduertit, quibus modis Eccleſia armorum violentia vexata fuerit, ſecum ipſe conſideret, quęnam illa ſint, in quibus præcipue Eccleſia propter ipſa arma detrimentum patiatur, Nec vero hic refert de quorum armis loquamur, ſiue de inteſtinis noſtrorũ Principum, ſiue de externis Turcarum armis, quæ ſuperioribus annis nos magnis calamitatibus affecerunt, ſiue de eorum, qui ab obedientia ſuorum Paſtorum diſceſſerũt,

atim dicimus de omni genere ...
...iis Paſtores fugarunt, ordines
...ſſecerunt, Eccleſię bona diripue
...imus, nihil horum eſſe, quod in
... hoc nomen ſibi vindicant, per ſe
...pertis verbis inueniat Noſtram enim
...ſtras cupiditates his omnibus malis populum Dei
...atq; harum vt ab Eccleſiis Paſtores fugari, easq; pabu
...arum, quę ſunt bona pauperum, ab illis tolli, indignis ſa
...ius, qui nihil à Laicis, prçterquam in veſtis genere, ac ne in hoc
...dari, Quid enim horum eſt, quod negare poſſimus per hos annos
... eſſe? Quare ſi Turca, ſi hæretici hoc idem aduerſus nos faciunt, quid
hic aliud, q̃ flagitia noſtra, & ſimul iuſtum Dei iudicium videmus? iudicium vero
plenum miſericordia, ſi enim pro meritis nos caſtigaret, iampridem ſicut Sodoma, &
Gomorrha fuiſſemus. Cur vero hæc nunc commemoramus, an vt vos confundamus?
abſit, ſed magis vt vos ceu Patres, & fratres chariſſimos, primum autem noſmetip
ſos admoneamus, quo pacto hęc, quibus nunc affligimur, flagella, & grauiora, quę
impendent, niſi reſipiſcamus, vitare poſſimus, vt effugiamus tremendum illud Dei iu
dicium, omnibus quidem non reſipiſcentibus tremendum, maxime vero illis, qui præ
ſunt. Iudicium enim graue (inquit ſcriptura) his qui præſunt, fiet. Iudicium vero
incipere nunc videmus a domo Dei, dum enim nunc eyciuntur Sacerdotes, dum con
culcantur ab hominibus, quid aliud hoc indicat, q̃ diuinum de nobis iudicium; quod
prædixit Chriſtus, cum diceret, Sacerdotes ſuos eſſe ſal terræ, quod ſi ſal euanue
rit, ad nihil valere vltra, niſi vt eyciatur foras, & conculcetur ab hominibus: hæc ve
ro omnia nos nunc patimur, quod ſi propter iuſtitiam, vt noſtri maiores, beati nos qui
dem; at nunc iuſte quidem, quia ſal euanuit, minime autem propter iuſtitiā patimur;
in omnibus enim noſtris afflictionibus videmus iudicium Dei, atq; vtinam quidem il
lud videremus, hoc enim initium eſſet omnia Dei iudicia, & flagella effugiendi, atq;
in gratiam, & in veram gloriam ingrediendi quę res fecit, vt in his commemoran
dis acriores, & longiores fuerimus; niſi enim hæc bene cognita, & perſpecta fue
rint, fruſtra intramus in Concilium, fruſtra inuocamus Spiritum ſanctum, qui pri
mum ingreſſus in animam hominis ſemper facere ſolet, per ipſius hominis conde
mnationem, vt condemnet mundum de peccato: quare niſi ille Spiritus nos apud noſ
metipſos primum condemnauerit, nondum illum ingreſſum eſſe ad nos affirmare poſ
ſumus, ac ne ingreſſurum quidem, ſi peccata noſtra audire recuſamus. Idem enim di
cetur nobis, quod populo veteri per Prophetā Ezechielē eſt dictū, cū nōdum agnitis
ſuis ſceleribus Deū per Prophetā interrogare vellent, ſic aūt ait Propheta Venerūt
viri Iſrael ad interrogandū Dñm, & ſederūt corā me. hęc aūt dicit Dñs. Nunquid
ad interrogādū me veniſtis? Viuo ego, dicit Dominus, q̃a nō reſpōdebo vobis. Sequi
tur autē. Si iudicas eos, abominationes patrū illorū oſtēde illis. In quibus verbis oſten

dit Deus, quare noluerit reſpond[illegible]
& patrum ſuorum audierant.
ſponſa, & quem nunc nos ſeder
ſit, vt propitia reſponſa habeamu
præſidemus in hoc ſacro conſeſſu,
vobiſcum duximus. Quia vero nonnullos
ſtri ordinis grauiter deflentes, atque Dei miſericor
ideo quidem in maxima ſpe ſumus, ad nos veniſſe, q
hoc vero maximum pignus, diuinæ miſericordię habemus,
tionem Concilij, in quo nunc conuenimus ad erigendam, & in
lapſam Eccleſiam, vt vetus populus poſt diuturnam captiuitatem a
ges redijt Hieroſolymam ad inſtaurandum templum: in illius vero popu[illegible]*, in illo-*
rum læta ad patriam profectione, & templi inſtauratione, noſtri quidem temporis,
& noſtri ſtatus, in hoc præſertim Concilio, imaginem intueri poſſumus; & in Ducū
eiuſdem populi exemplo, veſtrum, qui Duces eſtis populo Dei ad cœleſtem patriam
contendenti, officium videre. Quare omnes vos magnopere hortamur, vt ſæpius ad
memoriam reuocetis, quę in Eſdræ, quę in Nehemiæ, quæ etiā in Danielis libris ſunt
ſcripta; in quibus conſilia omnium Ducum populi explicantur, quæ hunc vnum ſem-
per ſcopum habuerunt, vt ſua, & populi, atque Patrum peccata confitentes, ad pœni-
tentiam, & implorationem diuinæ miſericordiæ omnes excitarent. Quod cum popu-
lus faceret, tum quidem omnia illis feliciter ſucceſſere, eadem vero conſilia nobis, ſi fe-
licem ſucceſſum, & exitum expectare volumus in inſtauranda Eccleſia, ob quam
cauſam læti huc in ſpiritu conuenimus, ſequenda erunt; atque eo quidem magis, quo
etiam maiora nobis certamina impendent inſtauraturis Eccleſiam, quam illis inſtauratu-
ris templum. Si enim illis multi, quo minus id perficeretur, ſe oppoſuere, ſi multi etiā,
cum opus impedire non poſſent, eos irriſerunt, hoc quidem ſic habetote, nobis nec ir-
riſores defuturos, nec qui maximis viribus à cœpto opere nos deterreant, & auocēt;
habebimus vero non modo colluctationem cum carne, & ſanguine, ſed cum ſpiritua-
libus nequitijs in cœleſtibus. Verum his omnibus potentior eſt is, in cuius nomine hoc
opus ſumus aggreſſi. quare in eo confidamus, ipſum precibus inuocemus, & ipſe o-
mnia perficiet. quia vero hoc Concilium cum deliberantiū, tum vero iudicantium ſpe-
ciem refert, in quo & deliberatur de ijs, quę ad vniuerſalis Eccleſię bonum pertinēt,
& etiā iudicatur tam de rebus, quam de perſonis, ſedemus enim tanquam iudicantes duode-
cim tribus Iſrael, quibus comprehenditur vniuerſus populus Dei: ideo hic maxime
locus videtur nos ipſos admonendi, vt caueamus ab his, quæ vel cōſultandi, vel iudi-
candi vim in nobis deprauare ſolent. Hæc vero ſunt ipſæ animi paſſiones, quæ ideo
etiam perturbationes vocantur, quia rectū, & verum de rebus iudicium, & ſenſum
perturbant, ac peruertūt: in quibus maxime illa ſunt cauenda, quę recte monet Eth-
nicus ille in conſilijs abijcienda, cum dicit. Oēs homines, qui de rebus dubijs conſultāt,
ab ira, odio, amicitia, vacuos eſſe debere: nā cum in hęc omne genus hominū ſit pro-

ıı tales enim vehementiores ha
r, vel ad odium: vt ſcilicet ipſos
expectant. Cum vero de Princi
ur, q̃ qui Seculares, loquimur: ac li
amus, & gaudeamus, id quod in
.. noſtri nõ habuerũt, tamen ante omnia
- aduertendũ, hunc non eſſe locũ laudandi alio
o Ieſu, atq; illum ſolũ iuſtificandi, omne autem genus
an verò nos ipſos, qui hæc loquimur, vt cum Daniele di
uctei, Regibus noſtris, Principibus noſtris, & Patribus no
ibi autem Dñõ Deo noſtro miſericordia, & propitiatio, quia re
audiuimus vocẽ dñi Dei noſtri, vt ambularemus in lege eius, quã
,, *poſuit nobis per ſeruos ſuos Prophetas. Et omnis Iſrael præuaricati ſunt legem tuã,*
,, *& declinauerunt, ne audirent vocem tuã, & ſtillauit ſuper nos maledictio, & dete*
,, *ſtatio.* Hic vero nunc locus eſſet, vt eiuſdẽ Prophetæ exẽplum ſequentes, cuius ver
ba modo recitauimus, nõ ſolũ noſtra, qui Sacerdotes ſumus ſed populi, ſed Principũ
corã Deo, & Eccleſia eius peccata confiteremur, precibus veniã imploraremus.
,, *Sic vero dicit Daniel Cumq; adhuc loquerer, & orarẽ, & confiterer peccata mea, &*
,, *peccata populi mei.* Nec populi hoc loco omnium ordinum perſonas cõplectens, vt
eius confeſſio, quã modo recitauimus, declarat. Qua in re, quid nobis, qui pro ſalute
vniuerſæ Eccleſiæ tantis malis oppreſſę, huc conuenimus, faciendũ ſit, ſatis indicare
videtur, nimirũ, vt noſtra, & ſimul Principũ, ac populi peccata flentes, confiteamur
id quod planè in ſpiritu mœroris ſatis nunc abunde facimus, verbis vero vberius fa
ceremus, ſi ipſi Principes adeſſent, qui ſuã nobiſcũ confeſſionẽ, & lachrymas coniũ
gerent. Eiuſmodi vero quaſi funiculis peccatorũ, vt Prophetæ loquuntur, Sacerdotũ
ac Principũ, atq; ipſius populi peccata ſunt colligata, vt difficile ſit de vnius ordinis
peccatis inquirere, quin reliquorũ ſimul ordinũ peccata appareant. Sic vera oẽs ordi
,, *nes vna orationis ſerie accuſans, in veteri populo dicit Ezechiel in perſona Dei. Sacer*
,, *dotes eius contempſerunt legem meã, & polluerunt ſanctuaria mea; inter ſacrũ, &*
,, *profanũ non habuerunt diſtantiã. Principes eius in medio illius, quaſi lupi rapientes*
,, *prędam ad effundendũ ſanguinem, ad perdendas animas, & auara ſectanda lucra.*
,, *Populi terræ calumniabantur calumniam.* Hęc illa; quę vtinam ad illa ſolum tẽpora
pertinerent, ac non noſtri quoq; temporis imaginem referrent. Vtinam cum de cor
ruptela morum Sacerdotum loquimur, huic maximam occaſionem, maximam mate
riam, & auctoritatem ipſos Principes, atq; ipſum populum dediſſe negare poſſemus.
Sed reprimamus nunc verba vſq; ad tempus magis opportunum, fontes autem com
munium lachrymarum aperiamus. Redeamus vero ad eos, quos cœpimus admonen
dos, præſertim Epiſcopos, qui cum mandatis Principum huc venerunt. Sic vero illos
admonemus, vt omni, qua poſſunt fide, & diligentia ſuis principibus ſeruiant; ve
rum vt Epiſcopos decet, ſic illis ſeruiant, vt ſerui Dei, non vt ſerui hominum. Nolite,

, inquit Apoſtolus, ſerui hominum e
,, Deus Pater omnem poteſtatem d
,, tem Princip. bus;cui honorem, hon
Principibus ſeruiant ad honorem
ſe ferunt;in quibus nihil ferè, niſi h
ponitur. Sic vero in ſumma ſeruiant, vt
Dei, & vtilitatem huius Concilij, quod propter
re vt ab hoc maxime dehortamur omnes, qui hic ſenten
eius, atq; coram vniuerſa Eccleſia ſumus dicturi, ne ad gr
quamur: ſic etiam multo magis, ne ad odium cuiuſquam ſente
am ſi contra nos aduerſarij, vel inimici, & hoſtis perſonam ge
mni inter nos contentione abſtineamus, maxime optamus, & in
Hæ enim ſunt, quæ contriſtant, & repellunt, quem inuocauimus Spiritum ſanctū,
ſine quo nihil omnino facere poterimus, quòd ad bonum, & pacem Eccleſiæ cedat.
,, Cum enim (inquit Apoſtolus) ſint inter vos contentiones, nonne homines eſtis, &
,, ſecundum hominem ambulatis? Cum vero homines eos appellat, ſpiritus Dei exper-
tes intelligit. In omnibus autem, quæ ad reformationem Eccleſiæ pertinent, ob quam
cauſam conuenimus, imitari nos oportet illum, qui eam primum formauit, de quo ad
,, ipſum opus ingrediente, ſic in perſona Dei Propheta loquitur. Ecce ſeruus meus,
,, quem elegi; dilectus meus, in quo bene complacuit animę meæ: dedi ſpiritum meum
,, ſuper eum; iudicium gentibus nuntiabit; non contendet, neq; clamabit, arundinē quaſ
,, ſatam non confringet, & linum fumigans non extinguet. Hunc vero ſpiritum pa
cis, charitatis, & manſuetudinis, cum ſemper apud omnes, & cum omnibus oſtende
re debeamus, tum vero maxime in hoc ſacro conſeſſu, in quo conuenimus, vt per gra
tiam ipſius Spiritus, contentionibus, quæ nimis diu Eccleſiam vexarunt, finis tandem
imponatur. quare ne ipſi vllam contentionis anſam alicui demus, qui pacificorum per
ſonam gerimus, maxime eſt cauendum. Hoc vero, & cætera omnia incommoda, &
impedimenta pacis vnico modo euitabimus, atq; ad optatum pacis portum peruenie-
mus, ſi precibus ab humili, & contrito corde profectis, ipſum Chriſti ſpiritum, qui
eſt pax noſtra, inuocauerimus: vt in hoc Cōcilio præſideat, vt lucem cordibus noſtris
infundat: vtq; nos in omnibus ad ipſius honorem, & veram Eccleſiæ vtilitatem re-
,, gat, & dirigat. Ad tales enim ipſe dicit. Adhuc te loquente, ecce adſum.
Quare vt huiuſmodi orationibus aſſidue incumbamus, quanta poſſumus
charitate vos in Domino hortamur, vt vno ore, atq; vno ſpi-
ritu Deum Patrem in Chriſto Ieſu glorifice-
mus, qui eſt Deus benedictus
in ſecula.
Amen.

Rés. 1174.5

33962340

1146 14a